Д-р Врабчев, имам нужда да се допитам до вас. Преди 10 месеца, да не повярва човек, се влюбих като ученичка в разведен мъж, с 11 г. по-голям от мен. Връзката ми е пълноценна, с много страст, секс, любов... Той ми дава абсолютно всичко, но... не и пари. Хем разбирам, че те не са най-важните в този живот, хем този факт ме стопира и понякога се стягам в леглото, не се отпускам докрай. Все пак съм разведена жена, на 40 години, изградила сериозна кариера... Мисля, че не заслужавам да живея в безпаричие. Кое според вас е по-важно за една дълготрайна връзка на тези години – пълноценният секс, или финансовата стабилност?
Кремена

Здравейте Кремена,
Ами сега??! Искам - не искам пак ще започна с онова изречение. И така – имало едно време... Та най-напред, имало една време в ранните години на човешката ни история, нещо много интересно. И то се е създало и изявявало най-вече в областта на така нареченото Средиземноморие. Не съм по професия историк, но какво да се прави... Днес в България всеки разбира от това, което не му е работа. Та и аз така.

Защо започвам от там. Ами защото още древните открили, че най-евтиният транспорт е водния, особено за търговията. И най-великите нации още от тогава са се прочули като едно с най-храбрите си войски, друго – и с неуморимите си търговци. И на едните и на другите би следвало да се заплаща. И е имало най-различни варианти на заплащане. Да кажем – с бялата готварска сол. И то най-напред за войниците, а после и за търговците. Не вярвате ли? Ами как наричат още войниците? Даже и до днес!? Да сте чули думата солдати? Да, солдати, защото им се е плащало със сол. Тогава курсът за деня е бил един грам сол за един грам злато, или за два грама сребро. Повтарям, курса за деня, не на „Магурата" на Витошка, а там в онези древни години в Средиземноморието. Обаче...

обаче едни търговци от тогавашната държава Финикия, взели че са се сетили за една друга възможност. И за търговия и за заплащане. И тази възможност нарекли пари. Сиреч средство за заплащане, както в търговията, така и за заплати. И затова днес наричат парите – финикийски знаци. И от тогава до наши дни точно парите са разплащателно средство по целия свят. И има резон! И от тогава до сега успоредно с парите се е появила и тази институция наречена банка. Тя хем ти осигурява парите на склад, хем чрез нея може да извършиш плащания по банков път. И то по целия свят. Стига и там да има така наречения банков клон. И пак от тогава до сега заможността или богатството за даден човек се измерва в неговите налични пари в банка или акциите, което притежава пак там, или със имотите, които притежава. Ето от къде иде терминът – богат човек. Идва от тогава, та чак до днес.

Обаче... обаче пак тогава (според мен) възниква и най-древната професия в света и до днес. Ха на бас , че няма да отговорите правилно на въпроса ми „Коя пък е тази най-древна професия –от първи път... Но има време... днес съм си обещал да не бързаме. Защото, според мен, още тогава при възникването на тези финикийски знаци, тази професия вече е излязла наяве и си е потърсила правата за нейното достойно заплащане, заплащане с тези пусти финикийски знаци. Това е, сиреч вече идваме до едно друга тема. Ама тя се включва в днешната ни тема за разговор.

Така че няма лошо. И сега пак малко история. Но този път от музиката. Имаше в началото на петдесетте години на миналия век едно врабченце - една Велика Едит Пиаф. Малка, като врабче, но с невероятен музикален талант, като цяла Вселена. Та тя тогава изпя една песен на композитора Жорж Мустаки по текст на Маргарет Мино. Може и да бъркам някъде, като цитирам текста й, после в общи линии, но сигурен съм, че вие ще ми простите грешките.

Музиката е фантастична и изпълнението също. От текста си спомням, че горе-долу имаше следните слова. Цитирам по памет: "Елате Милорд, елате и седнете на масата ми... Студено е навън... отпуснете се тук и се чувствайте добре... оставете грижите си на мен... аз съм само едно момиче от кея, аз съм само една сянка от улицата... не плачете Милорд... усмихнете се Милорд, опитай те отново, Милорд..., защото любовта разплаква, елате на моята маса Милорд.. и се оставете на мен Милорд„!

{youtube}lUNOVC1qVjc{/youtube}

И до днес помня този леко дрезгав неин глас и сълзите на тези, които я слушаха. Те плачеха за съдбата на героинята в тази песен. Сетихте се вече, нали? Песен за жените, които продават своята любов на богатите мъже.

Не, не ми се сърдете! Не, не искам да Ви обиждам! Далеч съм, много съм далеч от това. Но, когато става въпрос за любов и пари, сиреч за любов и богатство, няма как да не направя една такава асоциация. И още, от както свят светува много мъдреци на човечеството ни са разсъждавали по тази тема. Надълго и нашироко. Поети, писатели, философи и социолози. Кое е по-ценното? Любовта или богатството. Аз обаче не ще да взема страна в този вечна дискусия. Само знам, че по-страшно от самотата няма. Само знам че с пари не се купува обич, истинска обич. Само знам, че един пълноценен секс не е още истинска обич. Тази обич можа да има в себе си и пълноценен секс. Може, а и добре е и да го има. Добре е. Но с годините занапред, когато сме заедно, повтарям заедно, тогава вече пълноценното в секса придобива други измерения. Но нежната, човешка, взаимна топлота остава до последния ни дъх. И точно тогава – в тези минути преди да склопим очи, идва часът на истината. Казваме си щем-не щем не живях напразно, защото обичах и бях обичан. Повярвайте ми, защото като лекар много пъти съм присъствал на тези последни минути на хора, които си отиваха от тази бял свят. И точно тогава, точно тогава онази така наречена финансова стабилност вече няма, ама тя няма вече никакво значение. Остават само последните думи – „Прости!", и „Много те обичам"! Това остава... И точно за това считам, че пари се печелят, но взаимна обич за цял живот – НЕ! И точно затова дядо Вазов написа едно хубаво стихче в стихосбирката си „Люлякът ми замириса". Ето го:

О, дружке, моята душа е лира
Сега, готова цяла да звънти;
Омаен и прекрасен е всемира ,
Но той такъв е, че си тука ТИ!

Голям човек, голям писател и поет е нашият Дядо Вазов. Но и поетът Кирил Христов не пада по-долу от него. Ето сега пък неговото:

Като на звяр пустинен е и мене
Природата подвластна. Дай ръка!
С уста в уста до кърви прилепени-
И цял живот – така!

Дихание в дихание - жив пламък-
Сета да озари! Дигни глава!
Кой смъртен дръзнал би да хвърли камък
На нас- две божества?!

Виждате сама, че тук не намерих думи за пари, банки, преводи, акции и имоти! Не, не намерих... Ще кажете, ама тук става въпрос за обич, за любов! Да – така е. Защото пък няма мъж или жена, родени на този свят да не искат да бъдат обичани и те да обичат. Знам, също така и че всички мечтаят да са богати и заможни. Но никой не иска да бъде САМОТЕН!

Нарочно не слагам край на днешната ни среща по тази тема. Само моля ви още нещо: Спомнете си един ведър, като човек и талантлив, като музикант и изпълнител Чочо Владовски. Онази песничка, написана по текст на Александър Петров и изпълнена от Чочо и групата му Тангра. Песента със заглавието „Богатство"! Точно така ... за хазайката и каничката кафе. И тази песничка започва така: „За мен отдавна хората говорят, че вечно съм без пукната пара, но аз със всеки съм готово да споря дали това е най-важно на света... аз имам най-голямото богатство - един прозорец и безброй звезди!"!

И още по-добре, ако видите и чуете това клипче на тази песничка. Няма да усетите как след това, като излезете вечер навън, без да искате ще вдигнете глава към небето. Не за друго, а за да преброите звездите на небесния свод. Да преброите Вашето

най-голямо богатство!

{youtube}U16rZLsJNgc{/youtube}

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт